

Szabó Dorina – Azúrkék

Abban az évben korán beköszöntött a tél. Az utolsó őszi napsugarak épphogy eljárták fényes haláltáncukat az égbolton, a tél törékeny-súlyos léptei beborítottak mindent. A lány óvatosan kilépett az utcára, és hidegtől remegő kézzel behúzta maga után a kaput. Szombat volt, a szokásos látogatás napja a bántóan fehér, örületízű pszichológusi rendelőben. A húga halála óta minden szombaton válasznak hangzó kérdésekre felelgetett, és mindannyiszor látta a csalódottságot a doktornő szemében, ahányszor beismerte, hogy még mindig nem emlékszik a balesetre. A diagnózis szerint csak hátrította a húga halálát, és a trauma nem kitörölte, hanem gyökerestül kitepte az emlékeit. Akárhányszor üvöltött rá a nagynénje, akinek a sok hipótól örökké vörös volt keze, akárhányszor nézegetett fényképeket a kishúgáról, nem emlékezett a balesetre. De azt tudta, hogy előtte minden színes volt, utána viszont nem maradt más, csak az emlékfoslányok vérlúgós fehérje. Kiskorától a nagynénje nevelte, így alig párszor járt templomban. Akkor soha nem értette, ki az az Azúr, akiről a pap beszél, aztán mikor a testvére temetésén végre megértette, akkor szögesdrótból fészket rakott a lelkébe a csipkés szegélyű, azúrkék fájdalom.

Óvatosan megigazította a táskáját, és elindult. A házuktól az utca aljáig, az ötvenhárom méter. Aztán befordult a sarkon, és mint mindig, most is jeges hitetlenkedéssel töltötte el a tudat, hogy az emberek sétálnak, édes kis semmiségekről csacsognak a buszmegállóban, a madarak csicseregnek, a Föld forog, annak ellenére, hogy ő másfél hónapja egy szilánkosra tört pillanat óta vérvörös felhők között lebeg. Egy elmotyogott jóreggelt után megállt a buszmegállót jelző tábla mellett, és várt. A busz érkezéséig hosszú, vörös haját babrálta, majd előkotorta a bérletét, és felszállt. Elfoglalta a szokásos helyét, rögtön a sofőrfulke után, jobbra. Homlokát a hideg ablaküvegnek döntötte, és úgy is maradt, egészen a negyedik megállóig. Ott aztán kihúzta magát, és a ferde szegélyű zebrát kezdte bámulni. Ott volt. A zöld kabátot viselő, szőke, hullámos hajú lány a csellótokkal a hátán épp akkor nyomta meg a gombot a lámpaoszlopon. Három héttel a húga halála után látta őt először, amikor először ment a pszichológushoz. Azóta minden szombat reggel figyelte, ahogy átmegy az úton, és esküdni mert volna, hogy néhányszor összeakadt a tekintetük. És nem tudott szabadulni a gerincén felkúszó velőtrázó suttogástól, ami folyton emlékeztette, hogy az a kislány mennyire hasonlít a húgára. A csellós lány épségben átért az úton, a busz pedig továbbindult. Két megállóval később a lány leszállt, és a rendelő felé indult. Az asszisztens együttérző arckifejezéssel fogadta, és a doktornő nevével ellátott ajtó felé terelte. A szőke hajú, negyvenes pszichológus óvatosan rámosolygott, és a kanapé felé intett. A lány leült, túlestek az általános körökön, aztán doktornő feltette a szokásos kérdését:

- Emlékszel már valamire?

- Nem – rázta meg a fejét a lány,-semmire.

- Egyáltalán semmire?

- Nem... illetve, tegnap reggel beugrott valami – suttogta a lány óvatosan,- de nem hiszem, hogy érdemleges... Vörös. Vörös haj. Rengeteg. A földúton.

- De a húgod szőke volt.

Akármennyire is fáj az a *volt* mondat végén, a lány erőtt vett magán, és a halántékát dörzsölve megrázta a fejét.

- Mindegy, hagyjuk.

- Nem mindegy. Egyáltalán nem az. – a doktornő közelebb hajolt a lányhoz, és előhúzta fehér gyöngysorát az ingje alól,- amikor az emberek leggyengébb láncszemről beszélnek,

nem gondolják végig, mit mondanak, - a nő két ujja közé csippentett egy gyöngyöt, és a lány szemébe nézve folytatta,- ha egy leszakad, vele szakad a többi is. De ez nem mindig abszolút rossz. Csak sosem teljesen jó. Emlékezni fogsz. Hidd el nekem!

A lány néhány másodpercig furcsán bámult maga elé, aztán óvatosan bólintott.

- Nem te mentél keresztül borzalmakon, hanem azok rajtad. Idő kell, ezt ne feledd!– tette hozzá a doktornő, és egészen az épület ajtajáig kísérte a lányt.

A következő szombaton sütött a nap. Nem csak átderengett a gyászosfekete felhők között, hanem sütött, úgy igazán, mintha május lenne, végigcirógatva a lány aggodalommal kicsipkézett arcát. Érezte, hogy valami megváltozott múlt szombat óta, de ez csak reggel vert gyökeret benne, amikor megpillantotta a napsugarakat, amikor látta azt a furcsa csillogást a nagynénje vizenyős szemében. Szinte fuldoklott, amikor felszállt a buszra. Az ajkát harapdosva utazott, és a furcsa, ütőérverdeső izgatottságot csak a kereszteződés látványa enyhítette egy pillanatra. A busz a kereszteződés felé tartott. Szőke fűtöket és egy hatalmas, fekete tokot látott megvillanni jobb oldalt, a zebrán, aztán esküdni mert volna, hogy megállt az idő, szinte hallotta, ahogy a másodpercek szilánkjai a földre zuhannak. Egy szürke autó száguldott a szemben lévő sávban. A hirtelen fékezésnél előresett ültében, és már nem látott szőke fűtöket, se fekete tokot, csak vért. Elakadt a lélegzete, azt hitte, hogy robbanást fog hallani, de csak a halál repedezett végig a szürrealitás ablaküvegén. Valaki sikított, de csak később jött rá, hogy ő maga az.

És akkor az összes emlékkép a balesetről az agyába tolult.

Tudta, hogy nem volt semmilyen fekete autó, amiről a nagynénje beszélt a rendőrségnek, tudta, hogy a vétkes sofőr nem hajtott el a földútról, ahol a baleset történt. Hogy a vörös haj, amiről beszélt, a sajátja volt.

A nagynénje ütötte el a hűgát.

Baleset volt.

Az emlékek dinamikus passzívumai beépültek a véráramába, és a húga halála óta először, sírni kezdett. Csipkés szegélyű, azúrkék könnyeket.